Franz Kafka

PROCESUL

Traducere și adaptare: Nicolae Sfetcu

Ediția a doua

MultiMedia Publishing

Procesul

Ediția a doua

Franz Kafka

Traducere și adaptare: Nicolae Sfetcu

Publicat de: MultiMedia Publishing

Copyright 2019 Nicolae Sfetcu

Toate drepturile rezervate.

PREVIZUALIZARE CARTE

Procesul *poate fi considerat drept un studiu despre puterea politică, o parabolă religioasă pesimistă, sau un roman polițist. Este povestea de coșmar a unui funcționar de bancă respectabil care este brusc și inexplicabil arestat și trebuie să se apere singur împotriva unei acuzații despre care el nu poate obține nicio informație. Confruntat cu această situație ambiguă dar amenințătoare, cedează treptat sub presiunea psihologică.*

Indiferent dacă a fost citit ca o poveste existențială, o parabolă, sau o profeție a exceselor birocrației moderne vecină cu nebunia totalitarismului, coșmarul kafkian a rezonat cu realitatea crudă pentru toate generațiile de cititori. Una dintre figurile iconice ale literaturii lumii moderne, Kafka vorbește aici despre problemele universale de vinovăție, responsabilitate, și libertate. Despre condiția umană care aruncă un individ izolat într-un sistem impersonal, ilogic, și ridică probleme provocatoare, tot mai relevante, cu privire la rolul guvernului și natura justiției.

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau stocată într-un sistem electronic sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace electronice, mecanice, prin fotocopiere, prin înregistrare sau prin alte mijloace, fără permisiunea expresă scrisă a autorului.

Publicat de MultiMedia Publishing, Drobeta Turnu Severin, 2019, www.telework.ro/ro/editura

ISBN 978-606-033-162-9

A doua ediție

Capitolul 1. Arestarea - Conversația cu doamna Grubach - Apoi domnișoara Bürstner

Cineva trebuie să fi spus minciuni despre Josef, el știa că nu a făcut nimic greșit, dar într-o dimineață a fost arestat.

În fiecare zi, la opt dimineața i se aducea micul dejun de către bucătarul doamnei Grubach - doamna Grubach era proprietara lui - dar astăzi nu venise. Asta nu se întâmplase până acum. Josef o așteptă ceva timp, își mută privirea de la perna lui la bătrâna care locuia vizavi și care îl privea cu o curiozitate destul de neobișnuită pentru ea, și în cele din urmă, mânat de foame și dezorientat, sună clopoțelul. Imediat auzi o bătaie în ușă și un om intră. Nu mai văzuse persoana respectivă până acum în această casă. Era zvelt, dar cu o alură fermă, hainele erau negre și strânse pe corp, cu multe falduri și buzunare, catarame și butoane și o curea, toate acestea dând impresia de persoană foarte practică, dar fără a se vedea foarte clar la ce foloseau.

"*Cine sunteți*?" întrebă Josef, stând în șezut în pat. Individul ignoră întrebarea, ca și cum sosirea lui era acceptată implicit, și pur și simplu răspunse:

"*Dumneavoastră ați sunat?*"

"*Anna trebuia să îmi aducă micul dejun*", răspunse Josef. Încercă să își dea seama cine este de fapt individul acesta, la început în tăcere, doar prin observare, dar acesta nu stătea locului pentru a putea fi privit mai mult timp. Merse la ușă, o deschise ușor, și îi spuse altcuiva care era în mod clar în picioare imediat în spatele ușii,

"*O suna pe Anna să îi aducă micul dejun.*"

Se auzi un râs ușor din camera vecină, nu era clar dacă râdea o singură persoană sau mai multe. Individul ciudat părea că știe totul despre el. Îi zise lui Josef, ca și cum ar prezenta un raport

"*Nu este posibil.*"

"*Ar fi pentru prima dată când s-ar întâmpla*", declară Josef, sărind din pat și trăgându-și repede pantalonii pe el. "*Vreau să văd cine e în camera alăturată, și de ce permite doamna Grubach să fiu deranjat în acest mod*."

Avea impresia că așa ceva nu trebuie spus cu voce tare, și că într-o oarecare măsură era conștient de autoritatea lor de a proceda astfel, dar asta nu i se părea important în acel moment. Cel puțin așa i se păru străinului, după cum îi vorbi,

"*Nu credeți că ați sta mai bine unde sunteți?*"

"*Nu vreau nici să stau aici și nici să vorbesc cu dumneavoastră devreme ce nu v-ați prezentat.*"

"*V-am zis spre binele dumneavoastră*", replică străinul, și deschise ușa, de data aceasta din proprie inițiativă. Următoarea încăpere, în care intră Josef mai încet decât și-ar fi dorit, părea la prima vedere exact la fel ca și cea dinainte. Era camera de zi a doamnei Grubach, supraîncărcată cu mobilier, fețe de masă, porțelan și fotografii. Poate că acolo era un pic mai mult spațiu de obicei, dar asta nu era imediat evident, mai ales că principala diferență consta în prezența unui om care ședea la fereastra deschisă, cu o carte la care se uita în sus.

"*Trebuia să fi rămas în camera dumneavoastră! Nu v-a spus Franz?*"

"*Ce vreți?*" întrebă Josef, plimbându-și privirea între această nouă cunoștință și cel numit Franz, care rămăsese în ușă. Prin fereastra deschisă observă din nou pe bătrâna de vizavi, care venise mai aproape de fereastră, astfel încât să poată vedea totul. Părea animată de o curiozitate vecină cu senilitatea. "*Vreau să vorbesc cu doamna Grubach ...*", spuse Josef, făcând o mișcare ca și cum s-ar fi smuls de lângă cei doi bărbați - chiar dacă aceștia erau în picioare destul de departe de el - și ar fi vrut să plece.

"*Nu*", îi răspunse omul de la fereastră, care aruncă pe o măsuță de cafea cartea și se ridică. "*Nu poți pleca atunci când ești arestat.*"

"*Așa se pare*", zise Josef. "*și de ce sunt eu arestat?*" întrebă el apoi.

"*Nu avem voie să vă spunem de ce. Duceți-vă în camera dumneavoastră și așteptați acolo. Procedura este în curs și veți afla totul în timp util. Nu face parte din munca mea să fiu prietenos față de dumneavoastră, dar sper că nimeni în afară de Franz nu va auzi asta, iar el a fost mai prietenos față de dumneavoastră decât ar fi trebuit să fie conform regulamentului. Dacă veți avea în continuare la fel de mult noroc cum ați avut cu noi la arestarea dumneavoastră, înseamnă că lucrurile merg spre bine cu dumneavoastră.*"

Josef vru să se așeze, dar apoi văzu că, în afară de scaunul de lângă fereastră, nu exista nicăieri alt loc în cameră unde s-ar fi putut așeza.

"*Veți avea șansa să vă convingeți singur cât de adevărate sunt toate acestea*", declară Franz, și ambii indivizi se îndreptară spre Josef. Erau mult mai mari decât el, mai ales al doilea, care îl bătea frecvent pe umăr. Cei doi observară pijamaua lui Josef, și îi spuseră că de acum încolo va îmbrăca una mult mai ieftină, dar că îi vor păstra actuala pijama, împreună cu celelalte haine, și i-o vor returna dacă problema se rezolvă în favoarea lui.

"*E mai bine pentru dumneavoastră să ne dați lucrurile decât să le lăsați în magazie*", îi spuseră ei. "*Lucrurile au tendința să dispară din magazie, și după o anumită perioadă de timp se vând, indiferent de evoluția procesului. și astfel de cazuri pot dura mult timp, mai ales cele din ultimul timp. Vă dau banii pe care i-au luat pe ele, dar nu sunt prea mulți, deoarece nu contează calitatea, ci cât de uzate sunt, și lucruri de genul ăsta, și își pierd valoarea lor oricum, atunci când sunt trecute din mână în mână, an după an.*"

Josef nu dădu nicio atenție la ceea ce spuneau, nu punea prea mare preț pe lucrurile lui, și nici pe cel care decisese ce să se întâmple cu ele. Era mult mai important pentru el să înțeleagă cât mai exact poziția sa, dar nu putea gândi clar cu oamenii ăștia lângă el, burta celui de al doilea polițist - nu puteau fi decât polițiști - părea destul de prietenoasă când acesta se întoarse spre el, dar când Josef privi în sus văzu o față uscată și osoasă, care nu părea să se potrivească cu corpul. Nasul puternic era răsucit într-o parte ca și cum l-ar ignora pe Josef și ar partaja o înțelegere prealabilă cu celălalt polițist. Ce fel de oameni erau aceștia? Despre ce vorbesc? De ce agenție aparțin? Josef trăia într-o țară liberă, la urma urmei, peste tot era pace și liniște, toate legile erau decente și respectate, cine să fie cel care a îndrăznit să-l aresteze în propria casă? Fusese mereu înclinat să ia viața pe cât de ușor putuse, să treacă lejer peste probleme oricând apăreau, să nu acorde nicio atenție viitorului, chiar și atunci când totul părea în pericol. Dar ce se întâmpla acum nu părea de bun augur. Ar fi putut considera totul drept o glumă, o glumă uriașă a colegilor lui de la bancă, pentru un motiv necunoscut, sau poate pentru că era ziua lui azi, făcea treizeci de ani, totul era posibil, desigur, poate că tot ce trebuia să facă era să râdă în fața polițiștilor într-un anumit fel și ei ar râde cu el, poate că erau negustori de la colțul străzii, arătau ca aceia - dar era oricum era hotărât, încă de când surprinsese prima privire a celui numit Franz , să nu piardă niciun avantaj oricât de ușor l-ar putea avea asupra acestor oameni. Era un risc, chiar dacă foarte mic, ca oamenii ăștia să spună mai târziu că el nu a fost în stare să înțeleagă o glumă, dar - cu toate că el nu avea în mod normal obiceiul de a învăța din experiență - mai ținea încă minte câteva situații lipsite de importanță când, spre deosebire de prietenii lui mai prudenți, el a acționat fără să se gândească la tot ce s-ar putea să urmeze și a avut de suferit din cauza asta. Nu voia să se întâmple din nou, nu de data aceasta cel puțin; dacă ei aveau de gând să se joace, va intra în jocul lor.

Încă mai avea timp.

"*Permiteți-mi*", spuse el, trecând grăbit printre cei doi polițiști din cameră.

"*Pare destul de sensibil*", auzi spunându-se în spatele lui. Odată ajuns în camera lui, trase repede de sertarul biroului de scris deschizându-l, totul era foarte îngrijit acolo, dar în agitația lui era incapabil să găsească actele de identitate pe care le căuta. Găsi în cele din urmă permisul auto și era pe cale să se întoarcă la polițiști cu el când i se păru că e prea neconvingător, așa că continuă căutarea până când găsi și certificatul său de naștere. Exact când ajunse din nou în camera de alături, ușa de partea cealaltă se deschise și doamna Grubach se pregătea să intre. O văzu doar pentru o clipă întrucât, de îndată ce ea îl recunoscu pe Josef păru în mod clar jenată, își ceru iertare și dispăru, închizând ușa în urma ei foarte atent.

"*Intră*," tocmai voise să spună Josef. Dar acum stătea în mijlocul camerei, cu actele în mână și încă uitându-se la ușa care nu se mai deschidea. Rămase așa până când fu surprins de strigătul polițistului care stătea la măsuța de la fereastra deschisă și, așa cum vedea Josef acum, își lua micul dejun.

"*De ce nu a intrat?*" întrebă Josef.

"*Nu avea voie*", îi răspunse polițistul mai mare. "*Sunteți arestat, nu-i așa?*"

"*Dar cum pot fi arestat? Și de ce?*"

"*Acum începeți din nou*", spuse polițistul înmuind o bucată de pâine cu unt în miere. "*Noi nu răspundem la întrebări de genul ăsta.*"

"*Va trebui să răspundeți*", spuse Josef. "*Aici sunt actele mele de identitate, acum arătați-mi-le pe ale dumneavoastră, și cu siguranță vreau să văd și mandatul de arestare.*"

"*Oh, Doamne!*" oftă polițistul. "*Într-o poziție ca a dumneavoastră, credeți că puteți începe să dați ordine, nu-i așa? Nu vă faceți niciun bine aducându-ne pe partea greșită, chiar dacă dumneavoastră credeți că așa va fi - suntem probabil mai mult de partea dumneavoastră decât oricine altcineva, să știți!*"

"*E adevărat, știți, ați face bine să credeți*", confirmă şi Franz, care ținea o ceașcă de cafea în mână pe care nu o ducea la gură, uitându-se la Josef într-un mod care, probabil, era menit să fie plin de înțelesuri care deocamdată nu puteau fi rostite. Josef se trezi, fără să vrea, într-un dialog mut cu Franz, dar apoi duse mâna în jos pe hârtii, spunând:

"*Acestea sunt actele de identitate.*"

"*Şi ce vreți să facem cu ele?*" răspunse polițistul cel mare, cu glas tare. "*Felul în care vă purtați, e mai rău decât un copil. Ce vreți? Vreți să terminați mai repede acest mare proces, sângeros, al dumneavoastră, vorbindu-ne despre acte de identitate și mandatele noastre de arestare? Suntem doar polițiști noi, asta e tot ce suntem. Ofițerii inferiori ca noi abia deosebesc un capăt al unei cărți de identitate de altul, tot ce avem de făcut în cazul dumneavoastră este să fim cu ochii pe dumneavoastră timp de zece ore pe zi și să fim plătiți pentru asta. Asta e tot ce putem noi face. țineți minte, ceea ce putem face noi este să ne asigurăm că demnitarii pentru care lucrăm știu exact ce fel de om este cel care vor să-l aresteze, și de ce ar trebui să fie arestat, înainte de a emite mandatul. Nu e nicio greșeală acolo, Autoritățile noastre, din câte știu, și eu știu doar pe cei mai mici în grad, nu pleacă în căutarea vinovaților în public, cei vinovați sunt scoși afară, așa cum se spune în lege, și pentru asta ei ne trimit pe noi, ofițerii de poliție, afară. Asta e legea. Unde vedeți dumneavoastră vreo greșeală acolo?*"

"*Nu știu această lege*", răspunse Josef.

"*Cu atât mai rău pentru dumneavoastră, atunci*", îi zise polițistul.

"*Ea există probabil doar în capetele voastre*", declară Josef, vrând, într-un fel, să strecoare ideile sale în gândurile polițiștilor, pentru a reforma aceste gânduri în beneficiul lui sau pentru a-i fi mai ușor. Dar polițistul tocmai îi răspunse fără considerație,

"*Veți afla când vă va afecta.*"

Franz intră, și spuse,

"*Ce zici de asta, Willem, el admite că nu știe legea și, în același timp, insistă că e nevinovat.*"

"*Ai dreptate, dar nu putem să-l facem să înțeleagă lucrul ăsta*", răspunse celălalt.

Josef se opri din vorbit cu ei. Chiar trebuie, se gândea el, să continui să mă încurc în discuții sterile ca aceasta cu niște funcționari de jos? Ei înșiși recunosc că sunt în cea mai joasă poziție. Vorbesc despre lucruri despre care ei nu au nici cea mai mică înțelegere, oricum. Numai din cauza prostiei lor pot fi în măsură să fie atât de siguri de ei. Am nevoie doar de câteva cuvinte cu cineva din același statut social ca ale meu și totul va fi incomparabil mai clar, mult mai clar decât o lungă conversație cu cei doi. Se plimbă încoace și încolo în spațiul liber din sală de câteva ori, peste drum putea vedea bătrâna care, acum, trăgea un om bătrân, cu mult mai în vârstă decât ea, până la fereastră, ținându-l în brațe. Josef trebuia să pună capăt acestei scene.

"*Duceți-mă la superiorul vostru*", spuse el.

"*De îndată ce el va vrea să vă vadă. Nu înainte*", răspunse polițistul, cel numit Willem. "*și acum vă dau un sfat*", adăugă el, "*mergeți în camera dumneavoastră, stați calm, și așteptați și o să vedem ce e de făcut cu dumneavoastră. Dacă ascultați sfatul nostru, nu vă veți mai obosi singur gândindu-vă la lucruri fără sens, trebuie să vă adunați întrucât există o mulțime care vor trage de dumneavoastră. Nu v-ați comportat cu noi așa cum am fi meritat după ce am fost atât de buni cu dumneavoastră, uitați că noi, indiferent ce suntem, suntem încă oameni liberi spre deosebire de dumneavoastră, și ăsta e un mare avantaj. Dar în ciuda tuturor acestor lucruri noi suntem încă dispuși, dacă aveți bani, să ne ducem și să vă comandăm un mic dejun de la cafeneaua de peste drum.*"

Fără a da niciun răspuns, Josef rămase nemișcat un timp. Poate, dacă ar deschide ușa celeilalte camere sau chiar ușa din față, cei doi polițiști nu ar îndrăzni să îi stea în cale, poate că ar fi cel mai simplu mod de a rezolva totul, procedând astfel. Dar poate că l-ar înhăța, și dacă ar fi aruncat pe jos ar pierde tot avantajul pe care, într-o anumită privință, îl are asupra lor. Deci, decise să adopte soluția cea mai sigură, care ar permite cursul natural al evenimentelor, și se întoarse în camera lui fără niciun alt cuvânt, din partea lui sau a polițiștilor.

Se aruncă pe pat, iar de la masa de toaletă luă mărul frumos pe care îl pusese acolo în seara precedentă pentru micul dejun. Acum, oricum, micul dejun era tot ce îi mai rămăsese, înțelese asta imediat după prima mușcătură, una mare, era de departe mai bun decât un mic dejun pe care l-ar fi putut lua, prin bunăvoința polițiștilor, în cafeneaua murdară. Se simțea bine și încrezător, nu a reușit să ajungă la muncă la bancă în această dimineață, dar asta putea fi ușor de scuzat, din cauza poziției relativ înalte pe care o deținea acolo. Să le trimită, oare, o explicație? Se întreba el. Dacă nimeni nu-l va crede, și în acest caz ar fi de înțeles, ar putea-o aduce pe doamna Grubach în calitate de martor, sau chiar pe bătrânii de peste drum, care probabil chiar acum se uitau pe fereastră. Ceea ce îl nedumerea pe Josef, cel puțin din punctul de vedere al polițiștilor, era faptul că l-au trimis în cameră și l-au lăsat în pace acolo, unde avea zece moduri diferite de a se sinucide. În același timp, însă, se întreba el, din propriul lui punct de vedere, ce motiv ar putea avea să facă acest lucru?. Pentru că cei doi s-au așezat acolo, în camera de alături și-și luau, poate, micul dejun? Ar fi fost atât de inutil să se omoare că, chiar dacă ar fi vrut, inutilitatea faptului nu l-ar fi lăsat. Poate că, dacă polițiștii nu ar fi fost atât de evident limitați în abilitățile lor mentale, ar fi putut presupune că au ajuns la aceeași concluzie și nu ar fi văzut niciun pericol în a-l lăsa singur din cauza asta. Ei ar fi putut oricum să îl urmărească, dacă ar fi vrut, și l-ar fi văzut cum se duce la dulapul din perete, unde ținea o sticlă de rachiu bun, cum toarnă mai întâi într-un pahar din ea în loc de micul dejun,

și cum bea apoi un al doilea pahar pentru a-și face curaj, ultimul doar ca o măsură de precauție pentru cazul improbabil că ar fi avut nevoie.

Apoi a fost atât de surprins de un strigăt din cealaltă cameră că și-a ciocnit dinții de pahar.

"*Inspectorul vrea să vă vadă!*" Acesta a fost strigătul care l-a speriat, un strigăt tăios, brusc, milităros, pe care nu l-ar fi așteptat de la polițistul numit Franz. În sine, consideră ordinul ca foarte binevenit.

"*În sfârșit!*" răspunse el, închise dulapul și, fără întârziere, se grăbi în camera de alături. Cei doi polițiști stăteau acolo și îl împinseră înapoi în dormitor ca și cum ar fi fost o problemă de școală.

"*Ce credeți că faceți?*" strigară ei. "*Aveți impresia că o să-l vedeți pe inspector îmbrăcat doar în cămașă, hai? Dacă vă vede îmbrăcat așa o să ne tragă o chelfăneală la toți!*"

"*Lăsați-mă în pace, pentru numele lui Dumnezeu!*" se răsti la ei Josef, care fusese deja împins înapoi la garderobă, "*dacă m-ați acostat când încă mai eram în pat, doar nu vă puteați aștepta să mă găsiți îmbrăcat în costum de gală*."

"*Asta nu vă va ajuta*", spuseră polițiștii, care deveneau întotdeauna foarte liniștiți, aproape triști, când Josef începea să strige, și asta îl făcea confuz sau, într-o anumită măsură, îl făcea să își revină.

"*Formalități ridicole!*" mormăi el, ridicând haina de pe scaun și ținând-o în ambele mâini un timp, ca și cum ar fi cerut părerea polițiștilor. Ei clătinară din cap.

"*Trebuie să fie o haină neagră*", spuseră ei. În acel moment, Josef aruncă haina pe podea și zise - fără să știe măcar el însuși ce voia să spună prin asta:

"*Ei bine, doar nu va fi procesul principal, la urma urmei.*" Polițiștii râseră, dar continuară să insiste,

"*Trebuie să fie o haină neagră.*"

"*E-n regulă, nu am nimic împotrivă dacă astfel lucrurile vor merge mai repede*", declară Josef. Deschise garderoba, petrecu o lungă perioadă de timp căutând prin toate hainele, și alese cel mai bun costum negru al lui cu un sacou scurt, care ar fi surprins foarte mult pe cei care îl cunoșteau, și apoi scoase o cămașă nouă și începu să se îmbrace cu grijă. Își spuse în gând că a reușit astfel să accelereze lucrurile făcându-i pe polițiști să uite să-l pună să facă baie. Se uită la ei să vadă dacă nu cumva și-au adus aminte de asta, dar nu și-au amintit, deși Willem nu uită să-l trimită pe Franz la inspector cu mesajul că Josef tocmai se îmbrăca.

După ce se îmbrăcă în mod corespunzător, Josef trebui să treacă pe lângă Willem pentru a ajunge în camera următoare din spatele acestuia, a cărei ușă era deja larg deschisă. Josef știa foarte bine că această cameră fusese recent închiriată unei dactilografe, unei anume domnișoara Bürstner. Ea avea obiceiul să plece la lucru foarte devreme și să se întoarcă acasă foarte târziu, și Josef nu schimbase mai mult de câteva cuvinte de salut cu ea. Acum, noptiera era trasă în mijlocul camerei

pentru a fi utilizată pe post de birou de judecată, iar inspectorul stătea în spatele ei. Avea picioarele încrucișate, și-și pusese un braț pe spătarul scaunului.

Într-un colț al camerei erau trei tineri care se uitau la fotografiile aparținând domnișoarei Bürstner prinse pe o bucată de material pe perete. De mânerul ferestrei deschise era agățată o bluză albă. La fereastra de peste drum apărură din nou cei doi bătrâni, deși acum numărul lor crescuse, întrucât în spatele lor și mult mai înalt decât ei se afla un om cu un tricou decoltat care îi dezvelea pieptul și un cioc cu barbă roșcată pe care acesta îl tot răsucea și trăgea de el cu degetele.

"*Josef K*?" întrebă inspectorul, poate doar pentru a atrage atenția lui Josef în timp ce se uita prin cameră. Josef dădu din cap. "*Îndrăznesc să spun că sunteți destul de surprins de tot ce s-a întâmplat în această dimineață*", spuse inspectorul care, cu ambele mâini împinse deoparte câteva piese de pe noptieră - lumânarea și cutia de chibrituri, o carte și o perniță pentru ace, aranjate ca și cum ar fi avut nevoie de aceste lucruri.

"*Desigur*", răspunse Josef, și începu să se simtă mai relaxat acum că, în cele din urmă, stătea față în față cu cineva care era mai logic, cineva cu care ar fi în stare să vorbească despre situația sa. "*Desigur că sunt surprins, dar nu sunt nicidecum foarte surprins.*"

"*Nu sunteți foarte surprins?*" întrebă inspectorul, în timp ce aranja lumânarea în mijlocul mesei și celelalte lucruri grupate în jurul ei.

"*Poate că nu m-ați înțeles foarte exact*", sublinie Josef în grabă. "*Ce vreau să spun e...*" aici Josef se întrerupse din ce spunea și privi în jur căutând un loc unde să se așeze. "*Pot să stau jos?*" întrebă el.

"*Nu se obișnuiește*," răspunse inspectorul.

"*Ce vreau să spun e ...*", continuă Josef fără să se mai întrerupă, "*că, da, sunt surprins, dar când ai treizeci de ani și a trebuit să îți croiești propriul drum peste tot de unul singur, atunci devii imun la surprize și nu te afectează prea tare. Mai ales nu ce s-a întâmplat azi.*"

"*De ce nu mai ales ce s-a întâmplat azi?*"

"*Nu aș vrea să spun că văd toate acestea ca o glumă, se pare că ați făcut prea multe eforturi pentru a fi doar o glumă. Toată lumea din casă pare să ia parte la ea, inclusiv voi toți, ceea ce e mult prea mult pentru o glumă. Așa că nu vreau să spun că aceasta ar fi o glumă.*"

"*Foarte corect*", spuse inspectorul, uitându-se să vadă câte bețe mai erau în cutia de chibrituri.

"*Dar, pe de altă parte,*" continuă Josef, uitându-se în jur la toată lumea de acolo și chiar dorind să capteze atenția celor trei care se uitau la fotografii, "*pe de altă parte, acest fapt nu poate fi chiar așa de important. Aceasta rezultă din faptul că am fost pus sub acuzare, dar nu găsesc nici cea mai mică infracțiune pentru care aș putea fi pus sub acuzare. Dar chiar și așa, întrebarea principală este: Cine emite rechizitoriul? Ce instituție conduce această anchetă? Sunteți funcționari? Niciunul dintre voi nu poartă vreo uniformă, doar dacă hainele cu care sunteți*

îmbrăcați este o uniformă"- aici se întoarse spre Franz - "*se vrea a fi o uniformă, deși este de fapt mai mult un costum de călătorie. Am nevoie de un răspuns clar la toate aceste întrebări, și sunt destul de sigur că odată lucrurile clarificate putem să ne despărțim în cei mai buni termeni.*"

Inspectorul azvârli cutia de chibrituri pe masă.

"*Faceți o mare greșeală*", spuse el. "*Acești domni și eu personal nu avem nimic de-a face cu problema dumneavoastră, de fapt nu știm aproape nimic despre dumneavoastră. Am putea fi îmbrăcați în uniforme adecvate exact cum vă place și situația dumneavoastră nu s-ar schimba cu nimic. Cât despre faptul dacă sunteți acuzat, eu nu vă pot da niciun fel de răspuns clar în această privință, eu nici măcar nu știu dacă sunteți sau nu acuzat. Sunteți arestat, aveți dreptate în această privință, dar asta e tot ce știu eu. Poate că acești polițiști au stat la taclale cu dumneavoastră, ei bine, dacă așa a fost, vorbele lor nu înseamnă nimic. Nu pot să vă dau un răspuns la întrebările dumneavoastră, dar vă pot da un mic sfat: Ar fi bine să vă gândiți mai puțin la noi și la ceea ce se va întâmpla cu dumneavoastră, și un pic mai mult la dumneavoastră personal. Și lăsați-o mai ușor cu tam-tam-ul ăsta despre sentimentul dumneavoastră de nevinovăție; nu faceți o impresie chiar așa de proastă, dar o puteți deteriora cu toată zarva asta. și ar trebui să vorbiți ceva mai puțin. Aproape tot ce ați spus până acum am fi putut deduce din comportamentul dumneavoastră, chiar dacă ați fi spus doar câteva cuvinte. Și ceea ce ați spus nu a fost tocmai în favoarea dumneavoastră.*"

Josef se uită la inspector. Acest om, probabil mai tânăr decât el, îl dădăcea ca un profesor. Era oare pedepsit pentru sinceritatea lui? Și nu aflase nimic despre motivele arestării sale de la cei care l-au arestat. Se enervă și începu să se plimbe în sus și în jos prin cameră. Nimeni nu îl opri. Își suflecă mânecile, trase aer în piept, își trecu degetele prin păr, se duse la cei trei bărbați și le spuse:

"*Nu are niciun sens*", la care aceștia trei se întoarseră spre el cu expresii grave întipărite pe fețele lor. În cele din urmă se opri din nou în fața biroului inspectorului. "*Procurorul Hasterer este un bun prieten de-al meu*", spuse el, "*pot să-i telefonez?*"

"*Desigur*", spuse inspectorul, "*dar nu știu ce sens ar avea, presupun că trebuie să fie o chestiune privată pe care doriți să o discutați cu el.*"

"*Ce sens?*" strigă Josef, mai mult dezorientat decât enervat. "*Dumneavoastră ce credeți? Căutați un sens în asta, în timp ce dumneavoastră procedați la cele mai fără de sens acțiuni? E de ajuns să te facă să urli! Acești domni mai întâi mă acostează, iar acum ei stau sau în picioare aici și mă târăsc în fața dumneavoastră. Ce sens poate avea în a telefona unui jurist când sunt aparent arestat? Foarte bine, nu voi telefona.*"

"*Puteți să-l sunați dacă asta doriți*", spuse inspectorul, arătând cu mâna spre camera unde se găsea telefonul, "*vă rog să sunați.*"

"*Nu, nu vreau să mai sun*", declară Josef, și se duse la fereastră. Peste drum, cei trei erau încă acolo la fereastră, și abia acum când Josef se apropie de fereastră păreau să se simtă jenați în timp ce priveau în tăcere la ceea ce se întâmplă. Cuplul mai în vârstă vru să se ridice, dar omul din spatele lor îi calmă. "*Avem un fel de audiență acolo*", îi spuse Josef inspectorului, destul de tare, arătând

cu degetul. "*Plecați de-acolo,*" strigă el la ei. Cei trei se retraseră imediat câțiva pași, bătrânii ascunzându-se în spatele celui de al treilea care părea, după mișcările gurii, să spună ceva de neînțeles de la acea distanță. Nu dispărură cu totul, păreau să aștepte momentul în care ar putea reveni la fereastra fără a fi observați. "*, oameni agasanți și prost crescuți!*" spuse Josef în timp ce se întorcea în cameră. Inspectorul părea să fie de acord cu el, cel puțin așa crezu Josef că vede cu coada ochiului. Dar era la fel de posibil ca el nici măcar să nu fi ascultat, în timpul ăsta ținându-și mâna întinsă pe masă și părând că își compară lungimea degetelor. Cei doi polițiști stăteau pe un cufăr acoperit cu o pătură colorată, frecându-și genunchii. Cei trei tineri, cu mâinile în șolduri, se uitau în jur fără țintă.

Totul părea încremenit, ca în unele birouri uitate de timp. "*Acum, domnilor*," declară cu voce tare Josef, și pentru o clipă părea ca și cum i-ar transporta pe toți pe umeri, "*se pare că problema cu mine s-a rezolvat. În opinia mea, cel mai bine este acum să ne oprim întrebându-ne dacă ați procedat corect sau nu, și să rezolvăm problema în pace cu o strângere de mână reciprocă. Dacă sunteți de aceeași părere, atunci vă rog...*" și merse până la biroul inspectorului întinzându-i mâna. Inspectorul își ridică ochii, își mușcă buzele și se uită la mâna întinsă a lui Josef. Josef încă mai credea că inspectorul va proceda așa cum îi sugerase. Dar, în loc de aceasta, inspectorul se ridică în picioare, luă o pălărie tare rotundă care zăcea pe patul domnișoarei Bürstner, și o puse cu grijă pe cap, folosindu-și ambele mâini ca și cum ar proba o pălărie nouă.

"*Totul pare atât de simplu pentru dumneavoastră, nu-i așa*", îi spuse el lui Josef în timpul acesta, "*deci credeți că vom rezolva totul în liniște și pace, nu? Nu, nu, nu merge așa. Țineți cont, pe de altă parte, că în niciun caz nu aș vrea să credeți că nu mai este nicio speranță pentru dumneavoastră. Nu, de ce să credeți asta? Sunteți pur și simplu sub arest, nimic mai mult de atât. Asta e ceea ce trebuia să vă spun, asta e ceea ce am făcut și acum am văzut cum ați reacționat. E de ajuns pentru azi și ne putem despărți, pentru moment cel puțin. Cred că doriți să mergeți la bancă acum, nu-i așa?*"

"*La bancă?*", întrebă Josef, "*am crezut că am fost arestat.*" Josef spusa aceasta cu o anumită sfidare întrucât, deși strângerea de mână nu fusese acceptată, se simțea mai independent de toate aceste persoane, mai ales de când inspectorul se ridicase în picioare. Se juca cu ei. Dacă ei plecau, el era decis să se ducă după ei și să le ceară să-l aresteze. De aceea chiar repetă: "*Cum pot merge la bancă atunci când sunt în stare de arest?*"

"*Văd că m-ați înțeles greșit*", spuse inspectorul care era deja la ușă. "*Este adevărat că sunteți arestat, dar asta nu vă va opri din activitatea dumneavoastră la locul de muncă. Și vă puteți desfășura viața dumneavoastră obișnuită.*"

"*În acest caz nu e prea rău, să fii arestat*", declară Josef, și se apropie de inspector.

"*Asta am vrut să spun și eu*", replică inspectorul.

"*Nu prea era necesar să mă informați despre arestare în acest caz* ", declară Josef, și se apropie mai mult. Ceilalți se apropiaseră și ei. Cu toții ocupau acum un spațiu îngust lângă ușă.

"*Era de datoria mea*", spuse inspectorul.

"*O datorie prostească*", spuse Josef, neînduplecat.

"*Poate că-i așa*", răspunse inspectorul, "*dar să nu pierdem timpul vorbind despre asta. Am presupus că veți dori să mergeți la bancă. Întrucât acordați o atenție specială fiecărui cuvânt, voi adăuga acest lucru: eu nu vă forțez să mergeți la bancă, doar am presupus că ați vrea să mergeți. Și pentru a face lucrurile mai ușor pentru dumneavoastră, și pentru a vă permite să ajungeți la banca cu cât mai puțin tam-tam posibil, i-am adus pe acești trei domni, colegi ai dumneavoastră, care vă stau la dispoziție.*"

"*Ce-i asta?*", exclamă Josef, și se uită la cei trei cu uimire. Își amintea doar că îi văzuse uitându-se la fotografii, dar acești tineri anonimi, anemici, erau într-adevăr funcționari la banca lui, nu colegi ai lui, erau considerați prea sus și asta arăta o scăpare din partea inspectorului, întrucât ei nu erau nimic altceva decât niște funcționari mărunți ai băncii. Cum de nu și-a dat seama Josef de asta? Cât de ocupat trebuie să fi fost el cu inspectorul și polițiștii de nu i-a recunoscut! Rabensteiner, cu atitudinea lui rigidă și legănatul de mâini, Kullich, cu părul blond și ochii adânciți în orbite, și Kaminer, cu zâmbet lui involuntar cauzat de spasmele musculare cronice.

"*Bună dimineața*", spuse Josef după un timp, întinzând mâna domnilor care-l salutară înclinându-se. "*Nu v-am recunoscut deloc. Deci, vom merge acum la muncă, așa-i?*" Aceștia râseră și dădură din cap cu entuziasm, ca și cum asta au așteptat tot timpul, doar că Josef își lăsase pălăria în camera lui, astfel încât cei trei se grăbiră, toți trei, în cameră pentru a o aduce, ceea ce provocă o anumită debandadă. Josef rămase pe loc și îi privi prin ușa dublă deschisă, ultimul revenit fiind, desigur, Rabensteiner cel apatic, cu pași mărunți. Kaminer ajunsese la pălărie și Josef, așa obișnuia de multe ori la bancă, își aminti fără să vrea că zâmbetul acestuia nu este deliberat, că practic acesta nu poate zâmbi în mod deliberat. În acel moment doamna Grubach deschise ușa de la hol în camera de zi, unde se găseau cu toții. Nu părea să se simtă vinovată cu absolut nimic, iar Josef, așa cum procedase de multe ori înainte, se uită în jos la șnurul șorțului care, fără niciun motiv, îi tăia adânc corpul ei voinic. Odată ajuns jos, Josef, cu ceasul în mână, decise să ia un taxi - întârziase deja o jumătate de oră și nu era cazul să întârzie și mai mult timp. Kaminer fugi la colțul străzii să cheme taxiul, iar ceilalți doi făceau eforturi evidente să îl destindă pe Josef când Kullich arătă spre ușa casei de pe partea cealaltă a străzii unde apăruse și bărbatul cu cioc cu barbă roșcată care, un pic jenat la început de înălțimea sa, se dădu un pas înapoi rezemându-se de perete. Cuplul de bătrâni era probabil încă pe scări. Josef se enervă pe Kullich pentru gestul lui întrucât el îl văzuse deja, practic se aștepta la asta.

……………..

Cartea

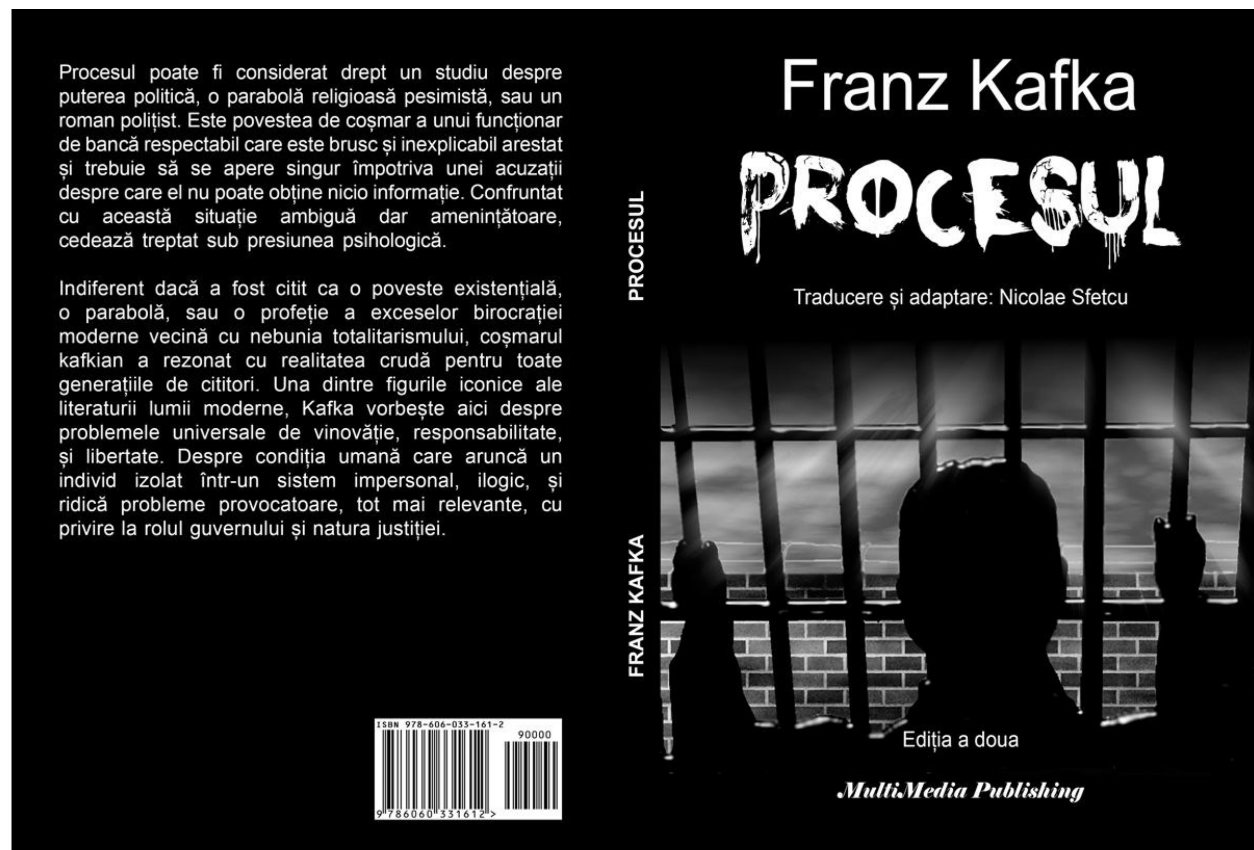
Ediția a doua
Auor: Franz Kafka
Traducere și adaptare: Nicolae Sfetcu

Procesul poate fi considerat drept un studiu despre puterea politică, o parabolă religioasă pesimistă, sau un roman polițist. Este povestea de coșmar a unui funcționar de bancă respectabil care este

brusc și inexplicabil arestat și trebuie să se apere singur împotriva unei acuzații despre care el nu poate obține nicio informație. Confruntat cu această situație ambiguă dar amenințătoare, cedează treptat sub presiunea psihologică.

Indiferent dacă a fost citit ca o poveste existențială, o parabolă, sau o profeție a exceselor birocrației moderne vecină cu nebunia totalitarismului, coșmarul kafkian a rezonat cu realitatea crudă pentru toate generațiile de cititori. Una dintre figurile iconice ale literaturii lumii moderne, Kafka vorbește aici despre problemele univerSHOP SHOP SALE de vinovăție, responsabilitate, și libertate. Despre condiția umană care aruncă un individ izolat într-un sistem impersonal, ilogic, și ridică probleme provocatoare, tot mai relevante, cu privire la rolul guvernului și natura justiției.

Ediția MultiMedia Publishing https://www.telework.ro/ro/e-books/procesul/

Cuprins

Capitolul 1. Arestarea - Conversația cu doamna Grubach - Apoi domnișoara Bürstner
Capitolul 2. Prima audiere
Capitolul 3. În sala goală a tribunalului - Studentul - Birourile
Capitolul 4. Prietena domnișoarei Bürstner
Capitolul 5. Bătăușul
Capitolul 6. Unchiul lui K - Leni
Capitolul 7. Avocatul - Industriașul - Pictorul

Capitolul 8. Omul de afaceri Block - Renunțarea la avocat
Capitolul 9. În catedrală
Capitolul 10. Sfârșitul
Despre autor
Despre translator
Nicolae Sfetcu
De același autor
Contact
Editura
MultiMedia Publishing

Despre translator

Nicolae Sfetcu

Asociat și manager MultiMedia SRL și Editura MultiMedia Publishing.

Partener cu MultiMedia în mai multe proiecte de cercetare-dezvoltare la nivel național și european

Coordonator de proiect European Teleworking Development Romania (ETD)

Membru al Clubului Rotary București Atheneum

Cofondator și fost președinte al Filialei Mehedinți al Asociației Române pentru Industrie Electronica și Software Oltenia

Inițiator, cofondator și președinte al Asociației Române pentru Telelucru și Teleactivități

Membru al Internet Society

Cofondator și fost președinte al Filialei Mehedinți a Asociației Generale a Inginerilor din România

Inginer fizician - Licențiat în fizică, specialitatea Fizică nucleară. Master în Filosofie.

Contact

Email: nicolae@sfetcu.com

Facebook/Messenger: https://www.facebook.com/nicolae.sfetcu
Twitter: http://twitter.com/nicolae
LinkedIn: http://www.linkedin.com/in/nicolaesfetcu
YouTube: https://www.youtube.com/c/NicolaeSfetcu

Editura

MultiMedia Publishing

*web design, comerț electronic, alte aplicații web * internet marketing, seo, publicitate online, branding * localizare software, traduceri engleză și franceză * articole, tehnoredactare computerizată, secretariat * prezentare powerpoint, word, pdf, editare imagini, audio, video * conversie, editare și publicare cărți tipărite și electronice, isbn*

Tel./ WhatsApp: 0040 745 526 896
Email: office@multimedia.com.ro

MultiMedia: http://www.multimedia.com.ro/
Online Media: https://www.telework.ro/

Facebook: https://www.facebook.com/multimedia.srl/
Twitter: http://twitter.com/multimedia
LinkedIn: https://www.linkedin.com/company/multimedia-srl/